

svetnik, oči je obračal samo v nebesa, v svetnike božje, ná, sedaj služi pa — —, Bog mi greh odpusti“, jadikuje Hudinka.

„On se ne smé pogubiti!“ vzklikneta dve drugi ženski po kratkem šepetanju. „Rešimo ga! Kdo bo nas vodil po božjih potih? Kaj bo ž njegovo dušo, ako ga pustimo na poti, na katero je krenil?“

„Vsak naj skrbi zase“, opomni Šimonka.

„In za svojega bližnjega tudi. Rešimo ga! Naša dolžnost je privesti ga na pravo pot, katero je zgrešil“, povzame Jera.

„Kaj čemo?“

Ugibale so sem in tje, na dolgo in široko. Ta je svetovala to, ona zopet kaj drugega.

„Molimo zanj! — Oštejmo ga! — Prepovejmo mu ž njo hoditi!“

Odločile se pa le niso, kako bi popboljšale vojvodo.

Še nič niso bile ukrenile, že se prikaže vojvoda na vasi, ko se je vračal od Mrakovih.

„Sedaj je ura!“ misli si Jera Hudinka, poskoči s tal, kjer je čepela in plane pred hišo.

„Gregor, pojdi nekoliko sem!“ veli mu oblastno, ko pride vstric.

„Kaj mi boš povedala, Jerica?“ reče iznenajen in krene za njo.

Začudi se, ko najde toliko družčino. Sede k njim, čakajoč, kaj pride.

„Kje si bil?“ povzame Jera osorno.

„Pri Mrakovih“, pové Gregor.

„Hm, hm, pri Mrakovih“, zagodrnjajo ženske. „Kaj pa imaš tam? S kom si imel opraviti?“

„Z nikomer nič. — Tako sem šel nekoliko tje, ker imam ravno čas.“

„Tako? Pa ravno tje?“ prime ga ostro Jera, druge pa zaničljivo skremžijo obraze.

Gregor se čudi temu izpraševanju in kar nič ne vé odgovoriti, ker si res ni bil prav v svesti, zakaj je bil krenil k Mrakovim.

„Vidiš, zakaj molčiš? — Govôri! — Ne skrivaj takó nespretno resnice, za katero vse vemo!“

„A, kaj veste neki, ko še jaz ne vem ničesar? — Ve ne veste ničesar.“

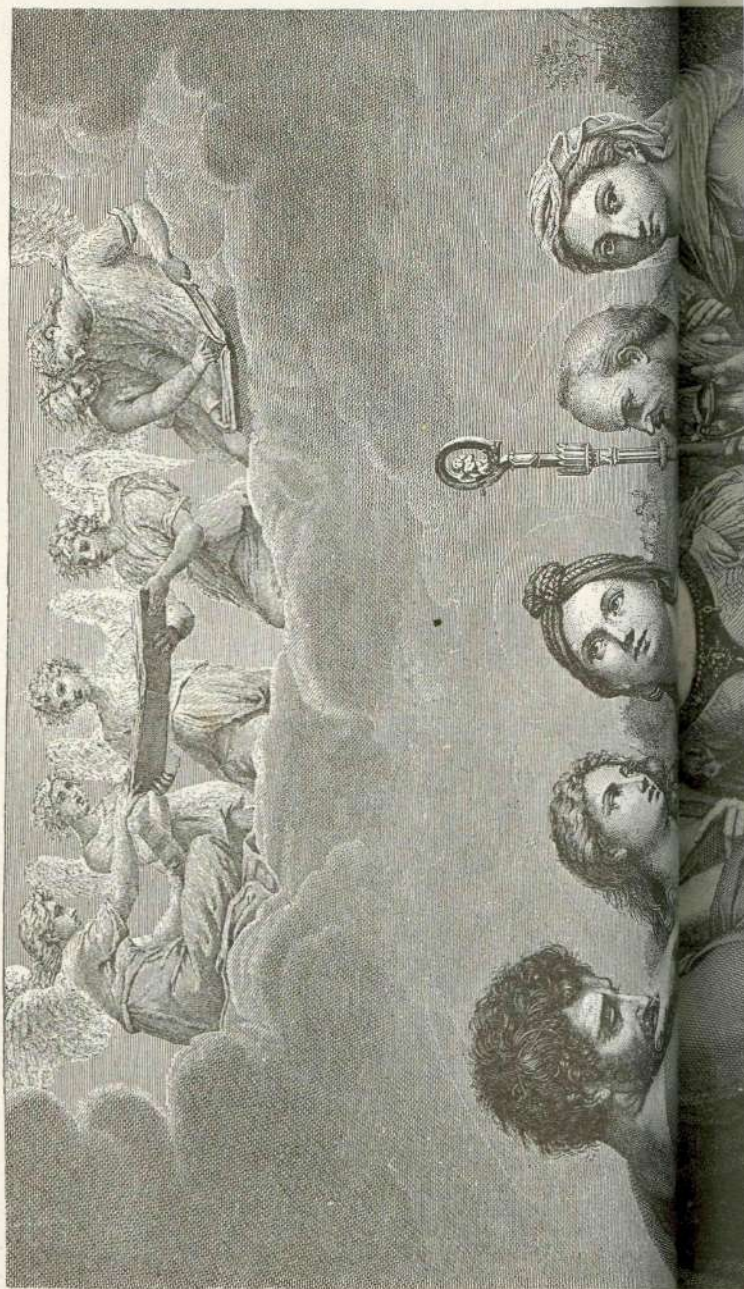
„Me ne vemo ničesar?“ zjavkajo ženske razkačene. „O, ti pokrita jed, kakšen si! Kako se dela nedolžnega, kakor bi bil res tak božji volek! Moli, posti se, roma sem in tje, napósled pa še nas pohujšuje.“

„Koga jaz pohujšujem?“ poskoči vojvoda, ker ga je zbadlo poslednje očitaneje. „I, kaj mislite, da se bodete norčevale z

menoj? Pojdite se solit vse skupaj! Nobenega ne morete več obrekovati, spravile ste se pa name. Pa povem vam, naletete niste na pravega.“

Pa hoče jezno oditi, toda Jera Hudinka skoči predenj, pomolí mu pesti pred obraz in zavpije:

„Vse vemo! Ne utajiš ničesar! — — Ti, — — sram te bodi! — Da, lepo je to, ob belem dnevu hodiš za njo! Obljube delaš, potem jih pa snedaš in takó greh delaš. Ti nečeš povedati, zakaj si šel k Mrakovim, me vemo zakaj si šel tje! — — Ti — — ti — — ti — — bi rad babo.“

„Da, da! — Kajpak!“ zakričé vse ženske razvnete, ker mu jih je Jera take drobila.

Gregor pa je bledele bolj in bolj, jeza je silila na površje zaradi očitania teh nekdanjih tovarišic, ki so tako brezsrčno objedale njegovo vsegdar pošteno ime. Imel je že besede na jeziku, s katerimi bi jih bil zavrnil ostro, toda pogoltnil je jezo in besede ter jih zavrnil na videz precéj mirno:

„Vedel sem, da ne uganete vsak dan pametne. Tudi to obrekljivo neumnost, katero ste izkuhale danes, naj vam odpusti Bog, kakor

sem vam že jaz odpustil. Ve me sodite, ali slišale ste, da sodi samo Bog v nebesih.“

In gre globoko užaljen. To ima za zahvalo, da jih je tolikrat in s tolikimi težavami vodil po božjih potih. Česar bi bil pričakoval najmanj, ravno to se mu pripeti! O čemer ni mislil nikdar, tega ga dolžé. Oj, zlobni svet! Pred dobro uro se je z vso silo branil materi, ki ga že leta in leta sili v zakon, sedaj mu pa očitajo, da stika za žensko.

Doma sede na tnalo v senco hruške, podpré si glavo in si izprašuje vest. In vest mu ni

Sv. Cecilija. (Slikal Rafael.)